

Sygn. akt I ACz 563 /13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia SA Mariola Głowacka (spr.)

Sędziowie SA Marek Górecki

SA Jacek Nowicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 kwietnia 2013r.

sprawy ze skargi **A. J.** o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 30 sierpnia 2010r. przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie sygn. akt I Nc 207/10

z powództwa D. D. i J. D.

przeciwko P. J. (1) i A. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia A. J.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 lutego 2013r. sygn. akt IC 386/13

postanawia:

1) oddalić zażalenie,

2) zasądzić od A. J. na rzecz D. D. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

/-/M. Górecki /-/M. Głowacka /-/J. Nowicki

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 18 lutego 2013r. odrzucił skargę A. J. o wznowienie postępowania w sprawie I Nc 207/10.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że pozwem z 20 sierpnia 2010r. D. D. i J. D. domagali się zasądzenia od P. J. (1) i A. J. kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2009r. Podstawą roszczenia był weksel wystawiony przez pozwanych z terminem płatności oznaczonym na dzień 31 grudnia 2008r. Do pozwu dołączony został weksel na kwotę 80.000 zł podpisany przez pozwanych wraz z notarialnym poświadczeniem z którego wynika, że pozwani własnoręcznie podpisali weksel in blanco w dniu 14 marca 2008r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w oparciu o ten weksel w dniu 30 sierpnia 2010r. w sprawie INc 207/10 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu. Odpis nakazu zapłaty wraz z pozwem i załącznikami wśród których znajdowała się kopia weksla wraz z

notarialnym poświadczeniem podpisów został skutecznie doręczony pozwanym. Pozwani w ustawowym terminie wnieśli zarzuty domagając się uchylecia nakazu i oddalenia powództwa. Zarzuty, wobec ich nieopłacenia, zostały prawomocnie odrzucone i w związku z tym nakaz zapłaty uprawomocnił się. J. D. zmarł w dniu 6 grudnia 2010r. D. D. we wrześniu 2012r. wystąpiła do Sądu Okręgowego w Poznaniu z powództwem o uznanie za bezskuteczną darowizny dokonanej przez A. J. na rzecz przyrodniego brata P. J. (2).

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. w pierwszej kolejności sąd bada na posiedzeniu niejawnym czy skarga jest wniesiona w terminie i czy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 404 k.p.c. nie oznacza jednak oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999r. II UKN 174/99 OSNP 2001, Nr 4 poz. 133 oraz z 12 grudnia 2003r. III CZ 130/03 niepubl.).

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że skarżąca powołała się na ustawową podstawę wznowienia, gdyż wskazała art. 403 § 1 punkt 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia postępowania na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym. W sprawie I Nc 207/10 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, który został oparty o weksel przedstawiony przez powodów. Domagając się wznowienia postępowania skarżąca zarzuciła, że weksel ten w istocie jest dokumentem podrobionym. Skarżąca powołała więc ustawową podstawę wznowienia. Jednakże nie jest spełniony wymóg oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia jeśli okoliczności, które miałyby uzasadniać wskazaną ustawową podstawę w istocie tej podstawy nie wypełniają (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2004r. IV CO 10/04 niepubl.). O tym, że weksel jest dokumentem podrobionym świadczyć miała okoliczność, że jest to weksel in blanco, a jego treść nie została wpisana ręką żadnego z powodów.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że dokument podrobiony to dokument sporządzony przez inną osobę niż ta od której on pochodzi. Dokument przerobiony to taki, który został zmieniony przez osobę nieuprawnioną. Zdaniem Sądu rzeczą skarżącej było, na tym etapie, co najmniej uprawdopodobnić, że weksel będący podstawą wydania nakazu zapłaty był podrobiony. Weksel jest to papier wartościowy o formie określonej przez prawo wekslowe. Prawo wekslowe wskazuje szereg elementów, które musi spełniać dokument, aby mógł być uznany za weksel. Istnienie tych elementów było przedmiotem oceny sądu, który wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Skarżąca aktualnie nie kwestionuje złożenia na wekslu podpisu przez siebie i przez męża. Nie zaprzecza także, że weksel ten miał stanowić zabezpieczenie roszczeń D. D. i J. D., którzy byli posiadaczami tego weksla. Skarżąca kwestionuje tylko, że sama treść nie została wpisana własnoręcznie przez posiadaczy weksla. Tymczasem prawo wekslowe w tym zakresie nie nakłada żadnych wymogów formalnych, treść weksla może być wpisana na maszynie, ręcznie, odbita pieczęcią. Sąd uznał, że dla ważności weksla nie ma żadnego znaczenia czyją ręką został on wypełniony, istotny jest jedynie podpis, a ten pochodzi od skarżącej i jej męża.

Sąd pierwszej instancji uznał, że pozostałe zarzuty skarżącej pokrywają się z zarzutami przytoczonymi w sprawie I Nc 207/10, które zostały prawomocnie odrzucone. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę odrzucił, jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia.

Zażalenie od tego postanowienia wniosła A. J. zaskarżając postanowienie w całości i domagając się uchylecia zaskarżonego postanowienia.

D. D. w odpowiedzi na zażalenie wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie od skarżącej na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Chybiony jest zarzut przytoczony w zażaleniu błędnego przyjęcia przez Sąd, że w sprawie nie zaistniała podstawa wznowienia postępowania z art. 403 § 1 punkt 1 k.p.c. poprzez uznanie, że podpisanie weksla in blanco przez osobę trzecią niezgodnie z wolą pozwanych nie czyni z niego dokumentu przerobionego. Podkreślić należy, że czym innym jest podpisanie weksla in blanco przez wystawców, a czym innym wypełnienie jego treści. Nie ma wątpliwości co do tego, że skarżąca i P. J. (1) własnoręcznie podpisali weksel w dniu 14 marca 2008r., co wynika z poświadczenia notarialnego. Z zażalenia nie wynika z czego skarżąca wywodzi, że weksel został podpisany przez osobę trzecią. Powyższy zarzut pozostaje zresztą w sprzeczności z twierdzeniami skarżącej zaprezentowanymi w uzasadnieniu do skargi o wznowienie postępowania. Skarżąca w uzasadnieniu do skargi o wznowienie postępowania wywodziła, że w dniu 14 marca 2008r. ona i P. J. (1) wystawili weksel in blanco, co wynikało wprost z treści poświadczenia ich podpisów wyrażonego przez notariusz V. D. (vide: k. 3 akt), że przedmiotowy weksel zawierał tylko podpisy pozwanych (vide: k. 4 akt).

Skarżąca po raz pierwszy w zażaleniu wniesionym do sądu w dniu 4 marca 2013r. jako podstawę skargi o wznowienie postępowania wskazała wykrycie takich okoliczności faktycznych i dowodów, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Zdaniem skarżącej tymi okolicznościami faktycznymi jest fakt, że osoba trzecia wypełniająca weksel in blanco mogła być podżegana bądź działać przy wypełnianiu go treścią wspólnie z powódką celem wyrządzenia szkody skarżącej. Podkreślić jednak należy, że powyższy zarzut w żaden sposób nie został nawet uprawdopodobniony przez skarżącą. Wznowienie postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy okoliczności, które w postępowaniu prawomocnie zakończonym nie tylko były nieujawnione, ale były nieujawnialne. Zdaniem Sądu jeżeli skarżąca, jak to twierdzi na przełomie listopada-grudnia 2012r. rozpoczęła poszukiwania istotnych dokumentów, nic nie stało na przeszkodzie, żeby uczyniła to w okresie od doręczenia nakazu zapłaty do wniesienia zarzutów. W ocenie Sądu miała ku temu obiektywnie istniejące możliwości. Możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od łącznego zaistnienia trzech przesłanek, po pierwsze wykrycia po uprawomocnieniu się orzeczenia nowych faktów, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, po drugie - możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz po trzecie - niemożności skorzystania z nich w poprzednim postępowaniu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2012r. II UZ 54/11 LEX nr 1168885). Skarżąca w zażaleniu w ogóle nie podała jaki wpływ na wynik sprawy miałyby wykrycie tych nowych okoliczności.

Ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, a próbując wnioski z nich płynące. Biorąc powyższe pod rozwagę zażalenie skarżącej, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., oddalono.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) obciążając nimi A. J..

/-/M. Górecki /-/ M. Głowacka /-/ J. Nowicki